

‘Je bent slaapverwekkend.’

‘Pardon, monsieur?’

‘Je bent slaapverwekkend.’

‘Ik begrijp niet...’ hakkelt ik. Opeens kom ik bijna niet meer uit mijn Franse woorden. Hoewel mijn vader Fransman is en ik tweetalig ben opgevoed, voel ik me net een Duitse toerist die haar beetje Frans is vergeten. Normaal gesproken spreek ik het vrijwel accentloos. In het café vanmorgen dachten ze zelfs dat ik een Française was.

Het leer van de bureaustoel kraakt een beetje als hij opstaat. ‘Ga eens staan.’

Ondanks mijn brandende spieren sta ik gracieus op. Hoofd rechtop, schouders naar achteren, benen gestrekt. De klassieke houding van een balletdanseres is me al lang geleden ingepeperd.

Hij komt dichterbij. Zijn autoriteit hangt als een dreigend aura om hem heen.

Ik kijk strak vooruit. Mijn hartslag versnelt. Ergens in het kantoor tikt een klok en zijn computer zoemt. Verder is het stil.

Hij blijft voor me staan, maar ik kijk hem niet aan. Het crescendo van mijn hartslag dreunt in mijn oren. Als hij zo dichtbij staat, kost het me moeite om me te concentreren. Mijn huid tintelt alsof er een koolzuurhoudend drankje overheen gegoten wordt. Ik voel me vreemd zwak en tegelijkertijd opgefokt, alsof ik een liter espresso heb gedronken.

Voor alle vijftientig danseressen die gisteren door de

auditiemarathon zijn gekomen en vandaag de tweede ronde hebben gehaald, is de volgende stap een persoonlijk gesprek met hem, de grootmeester van de choreografie: Maximilien de Saint Verrier, artistiek leider van het Parijse Lido. Wie niet door deze privéaudiëntie heen komt, kan direct vertrekken.

Ik ben moe, mijn voeten doen pijn en ik heb nog maar honderddertig euro voor de resterende twee auditiesdagen. In een stad als Parijs is dat een schijntje. Alles is duur: de sjofele hotelkamer, de metro, de café au lait bij de bakker.

Over twee dagen moeten er vijf danseressen zijn gekozen voor de legendarische dansgroep Bluebell Girls. Dat is het plan. Als monsieur er dan nog niet zeker van is, laat hij ons een dag extra met onze benen zwaaien en wordt de beslissing pas over drie dagen genomen. Maar dan zonder mij, ik heb nog maar net genoeg geld om het tot overmorgen uit te zingen.

Als hij een hand op mijn schouder legt en me naar zich toe draait, vervliegt mijn vermoedheid op slag. ‘Kijk me aan.’

Ik hef mijn hoofd op. De blik uit zijn harde grijze ogen jaagt een vlammend hete huivering over mijn ruggengraat. Ik voel het tot in de punten van mijn pijnlijke tenen.

‘De eerste acht maten van de etude van vanmorgen,’ eist hij.

‘Hier?’ Hoewel ik mijn trainingskleren nog aanheb, vind ik het vreemd dat ik in zijn kantoor moet voordansen.

‘Natuurlijk.’ Hij schuift mijn stoel opzij. Als hij me uitdagerend toeknipt, begin ik te dansen alsof ik geprogrammeerd ben. Elke pas klopt. Na de laatste draai kijk ik naar hem.

Hij zucht, alsof ik zijn vermoeden heb bevestigd.

‘Monsieur?’

‘Kom eens mee.’ Hij leidt me naar een spiegel die rechts naast de gesloten deur hangt. Hij zet me ervoor en gaat ach-

ter me staan. Weer is hij veel te dichtbij. Mijn hart bonkt en in mijn buik begint het een beetje te kriebelen. Ik bekijk ons spiegelbeeld. Zijn donkergrijze t-shirt sluit strak om zijn bicepsen en het is duidelijk te zien dat hij de uitstekend ontwikkelde spieren van een danser bezit. Er valt een lok van zijn bruine haar over zijn voorhoofd.

‘Je bent slaapverwekkend, omdat je te perfect bent.’

Onze blikken ontmoeten elkaar in de spiegel, boren zich in elkaar, raken verstrikt. Zijn kritische woorden raken me diep, maar nu hij zo dichtbij is, schakelt mijn brein over naar de stand-bymodus.

Gefascineerd kijk ik hem aan en ik durf amper te ademen. Hij staat zo vlak achter me dat ik elke beweging van hem voel. Maximilien strijkt mijn haar opzij en buigt zich naar me toe. Zijn lippen zijn vlak bij mijn oor en ik voel zijn warme adem in mijn hals.

‘Geloof me, Éline, er is niets zo oninteressant als perfectie. Dat is saai en zonder passie. Perfectie is iets voor lafaards. Dat je daarnaar streeft is een teken van onzekerheid. Perfectie is kleurloos, voorspelbaar en slaapverwekkend.’ Hij streelt mijn haar nog eens en laat een van mijn blonde lokken door zijn vingers glijden. Hij heeft een grote hand, met slanke, maar sterke vingers. Elke ingewikkelde figuur waarbij hij een partner moet liften is vermoedelijk kinderspel voor hem. Ik stel me voor dat hij zijn handen om mijn taille legt en me hoog boven zijn schouders tilt. Maximiliens vingers beroeren mijn schouder als hij bij het eind van de haarlok is aangekomen. Hij blijft een moment zo staan, maar het lijkt wel een eeuwigheid, en ik verwacht bijna dat hij mijn blote arm zal gaan strelen.

Er hangt een spanning tussen ons, een tinteling als een

elektrische lading, een erotische energie, die naar de oppervlakte dringt. Al spreken zijn woorden een andere taal, toch voel ik heel duidelijk dat er meer is.

Al bij de allereerste ronde van de auditie voelde ik tussen negenenvijftig andere danseressen zijn blik branden op mijn lichaam. En nu streelt hij mijn haar. Het lijkt heel onschuldig, maar in werkelijkheid beef ik inwendig bij elke aanraking.

Weer kijken we elkaar in de spiegel aan. Maximiliens ogen boren zich in de mijne, zijn hand ligt nog steeds vlak boven de haarlok die net uit zijn vingers is gegleden. Gaat hij echt mijn arm strelen?

Opeens draait hij zich om en gaat achter zijn bureau staan. Ik ben lichtelijk van mijn stuk gebracht. Hij heeft het niet gedaan. In plaats daarvan heeft hij mij verwachtingsvol voor de spiegel laten staan. Zomaar. Pas als hij hoorbaar in mijn sollicitatiemap bladert, ben ik in staat om in beweging te komen.

‘Élaine Verdonne: als driejarige begonnen met klassiek ballet, plaatselijke dansstudio, daarna de balletacademie in Düsseldorf met een halfjaar stage in het buitenland bij het Bolsjoi-theater. Begonnen bij het Düsseldorfse ballet, engagements in Rusland, Italië en België.’ Hij schudt zijn hoofd. Van enige erotische spanning tussen ons is niets meer te bespeuren. ‘Je leven is net zo gladjes verlopen als alles aan jou is. Maar wij zijn het Lido. Wij zoeken persoonlijkheden. Danseressen die niet alleen uitstekend zijn opgeleid, maar vooral een passievolle uitstraling hebben.’

Ik wil iets antwoorden, maar zijn blik smooit elk woord in de kiem. ‘Jij hoort in de derde rij *Zwanenmeer*-danseresjes. Een marionetje, dat volmaakt in het rijtje andere marionettes past, die allemaal dansen alsof iemand ze mechanisch aanstuurt.’

Ik zie de provocatie in zijn ogen. Maar er is nog iets: een

fonkeling, een kort oplichten, een verraderlijke flits. Lacht hij me uit? Provoceert hij me expres?

‘U beledigt me. Waarom?’ Dit keer is mijn Frans perfect. Mijn stem heeft een scherpe ondertoon. Maar ik lig er sowieso uit, hij stuurt me naar huis, dus het kan me niet schelen.

Maximilien laat zich op zijn bureaustoel zakken. Zijn bewegingen zijn zo soepel als die van een roofdier. Met de kalme elegantie van een panter leunt hij achterover en zijn blik dwaalt nog eens over mij heen. Zijn zinnelijke mond krult brutaal in een glimlachje.

‘Omdat ik dat kan. Dit is mijn tent. Mijn podium. Mijn danseressen.’

Ik sta voor zijn imposante bureau en voel me een dom schoolkind dat haar huiswerk niet heeft gemaakt. Hoewel ik echt kwaad ben, kost het me moeite om hem de rug toe te keren. Daarnet bij de spiegel, toen hij me aanraakte...

Haastig pak ik mijn sporttas. Als ik er nog langer aan denk wat zijn simpele aanwezigheid alleen al met mijn lichaam doet, wordt het pijnlijk.

‘Dank u, monsieur. Ik begrijp het.’ Ik knik hem toe en draai me om.

Hij laat me gaan. Hij laat me gewoon gaan, en alles wat er daarnet bij die spiegel tussen ons zinderde, was niet meer dan de naïeve wensdroom van een ambitieus danseresje. Een meisje dat leeft voor dansen. Dat niets anders doet dan trainen en niets anders kent dan de strijd tegen innerlijke demonen en brandende spieren. Een meisje dat geen vriend heeft, omdat ze elke dag acht uur traint. Mijn vingers liggen al op de bronskleurige deurklink.

‘Élaine.’

Zijn stem houdt me tegen. Het fluweelzachte timbre geeft

hem een verleidelijke klank, het klinkt bijna als een liefkozing zoals hij mijn naam zegt. Als vanzelf draai ik me om naar Maximilien.

Hij glimlacht niet, maar de provocerende uitdrukking in zijn ogen is er nog. ‘Morgenochtend, negen uur. Zorg dat je op tijd bent.’

Een uur later zit ik in mijn piepkleine hotelkamer op het bed. Het raam kijkt uit op twee continu flitsende lichtreclames en de afgebladderde voorgevel van een flatgebouw.

Wie aan Parijs denkt, heeft de Eiffeltoren, de luxueuze Champs-Élysées of het charmante oude gedeelte met zijn cafés voor ogen. Ik heb van Parijs echter alleen de kale repetitieruimtes van het Lido gezien, de overvolle metro en mijn haveloze hotelkamer. En toch ben ik dichterbij mijn droom dan ooit tevoren.

Ik heb altijd al graag naar Parijs gewild. In mijn tienerjaren was ik gefascineerd door de uitbundige shows van de revue. Omdat de weg daarheen uitsluitend via een klassieke dansopleiding loopt, heb ik eindeloos pliés en relevés geoefend, en ik droomde ervan dat ik in de verre toekomst deel zou uitmaken van die glitterwereld.

Eén keer per jaar nodigen de twee groten in het vakgebied danseressen uit voor audities: de Moulin Rouge altijd in april, het Lido eind september. Midden maart kreeg ik een Pfeiffer-achtige klierkoorts. Ik miste niet alleen de casting van mijn favoriet, de Moulin Rouge, maar ook tien weken trai-

ning. Omdat ik al mijn gastoptredens moest afzeggen, was ik zo goed als blut toen ik beter was. Als het Lido me niet aanneemt – zij betalen een voorschot aan ‘beginners’ om de eerste periode in het dure Parijs te overleven – zal ik terug moeten naar Düsseldorf en daar een baantje als serveerster moeten zoeken.

Voordat mijn toekomstvisioenen al te somber worden, sta ik op en ga naar de badkamer. Een warme douche is op dit moment precies wat ik nodig heb.

Even later lig ik lekker warm onder de dekens in bed, en ik laat de dag de revue passeren. Behalve dansen is er niet veel gebeurd, maar elke keer als ik aan Maximilien denk, krijg ik het warm. Met andere danseressen heb je tijdens audities amper contact. Je bent in de eerste plaats concurrenten. Vriendschappen zoek je pas wanneer je deel uitmaakt van de dansgroep.

Weer dwalen mijn gedachten naar Maximilien. Ik snap hem gewoon niet. Het grootste deel van de tijd bekritiseert hij me genadeloos en hij geeft me het gevoel dat ik niets goed doe. Dan weer zijn er momenten waarop hij me aankijkt alsof ik iets ben wat hij per se wil bezitten. En dan vanmiddag, toen hij me aanraakte alsof hij me zou willen strelen...

Eerst dacht ik dat hij tegen alle meisjes zo deed. Een alfamannetje dat zijn positie uitbuit. Maar hij behandelde de andere danseressen even zakelijk als een rijtje potplanten. Alleen bij mij had hij die blik in zijn ogen als hij dacht dat niemand het zag. En later in zijn kantoor...

Ik zucht. Ik kan nog steeds zijn lichaam voelen. Maar zijn zelfbeheersing is blijkbaar sterker dan de mijne. Hij wendde zich zo abrupt af dat het bijna leek alsof hij zich aan me had gebrand. Peinzend trek ik de deken een beetje hoger. Dat ge-

drag past niet bij zo'n hartstochtelijke man als hij. Hij deed het te plotseling, bijna alsof hij zich op het laatste moment iets herinnerde wat hem tegenhield. Maar waarom? Volgens de roddels van twee kostuumnaaisters, met wie ik bij de garderobe even heb staan kletsen, is monsieur getrouwd met zijn werk en heeft hij al jaren geen relatie gehad. Dus wat weerhield hem ervan om toe te geven aan die erotische spanning tussen ons?

Voordat ik in slaap viel heb ik waarschijnlijk te veel aan hem gedacht, want in de vroege ochtenduren droom ik van Maximilien. Realiteit en fantasie raken daarin met elkaar verstrikt.

Hij staat aan de rand van het podium en ik moet voor hem dansen terwijl hij me met zijn ogen letterlijk uitkleedt. Een andere keer staat hij naast me. Ik smee om zijn volle aandacht. Zijn aanrakingen wekken een verlangen in me, een begeerte die veel te lang diep begraven heeft gesluimerd. In mijn dromen zie ik hem voor me: groot, imposant en aantrekkelijk.

In mijn halfslaap maakt het niet uit wat ik op mijn lichaam voel, mijn handen of mijn deken. In mijn droom is het Maximiliens harde, gespierde lijf. Het zijn zijn vingers die me strelen, liefkozen, bij me binnendringen. Ik kreun zacht. Mijn lippen glijden over het hoofdkussen alsof het zijn brede borst is. Ik trek aan mijn pyjamabroek, stel me voor dat het een mooie japon is die hij me uittrekt. Mijn handen glijden over mijn naakte huid en ik spreid mijn benen. Met mijn speeksel maak ik twee vingers nat en in mijn fantasie zijn het niet mijn vin-

gers, maar is het zijn pik die me opwindt. Ik rol op mijn buik, verbeeld me dat hij op me ligt, me met zijn grote lichaam bedekt en overheerst.

Mijn bekken beweegt ritmisch, zijn stoten worden harder. Ik voel hem, hoor hoe hij mijn naam fluistert, hoe hij me teder in mijn nek bijt. Al mijn spieren staan strakgespannen, hij beweegt diep in me.

‘Max...’ Hijgend fluister ik zijn naam als de climax door me heen golft. Mijn vochtige vingers strelen mijn gezwollen klit. Die klopt en tintelt, terwijl de climax langzaam wegebt.

Nog nahijgend draai ik op mijn rug. Buiten begint het al licht te worden. Ik staar naar het vlekkerige plafond en vraag me serieus af wat deze man met me heeft gedaan. Sinds ik hem de eerste keer op het oefenpodium heb gezien, is mijn lichaam supergevoelig, alsof het onder stroom staat.

De seksuele energie van Maximilien de Saint Verrier heeft wel iets in me wakker gemaakt!

Als ik twee uur later op het oefenpodium sta, ben ik ervan overtuigd dat hij aan me ziet wat ik heb gedroomd. Hij zit een beetje afzijdig tussen twee choreografen, maar kijkt naar mij met een intensiteit waar ik een kleur van krijg. Snel wend ik me af en doe alsof ik een draai nog eens wil oefenen.

Maximilien is aan het eind van deze ochtend in topvorm. Hij heeft al een danseres aan het huilen gemaakt, tegen zijn choreografen geschreeuwd en zelfs een keer gedreigd dat hij ons allemaal zal ontslaan voordat hij ons überhaupt heeft aangenomen.

Mijn dans heeft hij ook al uitgebreid bekritiseerd – hij vergeleek me met een bezemsteel.

‘Oké, ik heb er genoeg van!’ Als Max bij de rand van het podium opeens opspringt van zijn stoel blijven we allemaal stokstijf staan. ‘Beter dan dit schijnt het niet te worden. Jullie gaan nu de complete choreografie dansen. Direct daarna zal ik de tien kandidates kiezen die een ronde verder zijn.’

Madame Irmakova, een van de twee choreografen, staat op en gebaart dat we ons moeten opstellen. Maximilien geeft zijn assistent een seintje dat hij de muziek moet aanzetten.

Ik haal diep adem en concentreer me. Ik weet dat ik goed ben. Ik heb keihard gewerkt en ontzettend veel getraind, en mijn succes geeft me gelijk in mijn streven naar perfectie. Tot het oordeel van Maximilien. Maar wat hij precies van me wil, snap ik niet. Wat is er nu beter dan perfect dansen? Is dat niet het hoogste doel van iedere danseres? Waar moet je anders naar streven?

Mijn uitvoering klopt, net als op de training. Mijn lichaam is een instrument dat me gehoorzaamt. Elke draai is exact in de maat, elke beweging van mijn armen, mijn hoofd en mijn benen is afgestemd op de melodie. Een keer werp ik een snelle blik op de rand van het podium. Maximiliens blik rust op mij. Als ik niet wist dat het onzin was, zou ik zeggen dat hij hongerig kijkt.

De minuten gaan voorbij als seconden. De laatste maat sterft weg en het wordt stil in de zaal. We blijven in onze posities staan. Ergens achter het podium wordt geapplaudiseerd. Dat zijn vermoedelijk dansers die ons willen bemoedigen. Het meisje naast me – ik geloof dat ze Marie heet – glimlacht blij. We kijken elkaar aan en dan glimlacht ik ook. Als we allebei worden aangenomen bij de Bluebell Girls zou ze misschien een vriendin kunnen worden.

‘Bedankt.’ Maximiliens stem verstoort mijn overpeinzingen. ‘Ik ga even beraadslagen met mijn choreografen. Jullie hebben vijf minuten pauze.’

Ik veeg een paar zweetdruppels van mijn voorhoofd en ga op de houten vloer zitten. Pauzes zijn een zeldzaamheid bij audities, je moet de kans meteen aangrijpen om je pijnlijke en vermoeide voeten even rust te gunnen. Marie komt wat dichterbij en gaat naast me zitten. Er zijn een paar lokken van haar donkerbruine haar losgeraakt uit de knot op haar achterhoofd. Ze ziet er jong uit, jonger dan ik in elk geval, en ze lijkt een beetje verloren.

‘Veel succes.’ Het klinkt schuchter.

‘Dank je, jij ook.’ Ik glimlach naar haar. ‘Hopelijk doen ze er niet te lang over.’

‘Dat hoop ik ook.’ Marie vlecht haar slanke vingers in elkaar. ‘Het is mijn eerste auditie. Ik ben net twee weken van de academie. Ik ben verschrikkelijk zenuwachtig.’

‘Nergens voor nodig!’ Ik draai me naar haar toe. ‘Het is altijd een heel subjectieve beslissing waar je weinig invloed op hebt. Als ze je niet aannemen, vat het dan niet persoonlijk op. Je vindt ergens anders wel een plekje. Je bent goed. En goede danseressen krijgen altijd een contract.’

Ik meen het serieus. Marie heeft echt talent, dat is me al eerder opgevallen. Ze is verlegen en onzeker, maar zodra de muziek begint, wordt ze een ander mens. Dan beweegt ze haar heupen als een sexy latina en zwaait ze met haar benen als een kokette cancan-girl.

‘Bedankt, ik...’ Marie kan haar zin niet afmaken, want Maximilien en zijn choreografen verschijnen op het podium. We staan onmiddellijk op en vormen een rij.

‘Laten we het kort houden.’ Maximilien klinkt geërgerd. Hij

heeft een papiertje in zijn hand. ‘De nummers 57, 53, 50, 46, 42, 40, 38, 25, 19 en 11 zijn door. Voor de anderen: bedankt voor jullie moeite!’

Het is een pak van mijn hart. Nummer 38 ben ik! Ik kijk naar Marie, en ook haar gezicht straalt. Ergens klinkt een zacht gesnik. Vijftien danseressen kunnen vertrekken. De groep die een ronde verder is, probeert de blijdschap niet al te uitbundig te tonen. Toekijken hoe dromen in rook opgaan is niet bepaald prettig.

Max geeft ons geen tijd voor sentimentaliteit. Hij klapt in zijn handen en tien dansers betreden het podium.

‘Jullie krijgen gezelschap, dames. We zullen nu een choreografie voor paren instuderen. Jullie gaan oefenen met tien dansers van de Lido-show. Bij deze dans gaat het vooral om de zinnelijke dynamiek tussen de dansers. Ik wil vonken zien!’

Maximiliens blik dwaalt naar mij, maar voordat ik die kan beantwoorden, heeft hij zijn hoofd alweer omgedraaid.

Een man van halverwege de twintig komt naast me staan. Zijn donkerblonde krullen worden met een haarband in toom gehouden. Hij heeft een strak shirt en een joggingbroek aan, en is zo gespierd dat ik er geen seconde aan twijfel dat hij me moeiteloos kan liften. Dat stelt me gerust. De figuren waarbij je wordt gelift zijn de belangrijkste in een show, want die maken de meeste indruk op de toeschouwers.

‘Ik ben George,’ stelt hij zich glimlachend voor. Zijn Frans heeft een charmant Engels accent.

‘Élaine.’ Ik geef hem een hand. ‘Aangenaam.’

Maximilien geeft madame Irmakova de opdracht om de choreografie met ons in te studeren. De passen zijn niet moeilijk, maar ik heb nog nooit gedanst op Joe Cockers ‘You Can Leave Your Hat On’. In deze song wordt een vrouw uitgedaagd